

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Ivany Placek ve věci žalobce: **Mgr. Marek Č.**, nar. xxx, bytem xxx, proti žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská č. 16, Praha 2, za kterého jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, **o zaplacení 15.754.423,22 Kč s přísl.**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. ledna 2016, č. j. 31C 379/2014 – 144,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem zamítl soud I. stupně žalobu, kterou se žalobce domáhal na žalovaném zaplacení 15.754.423,22 Kč s přísl. a žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 600 Kč. Žalobce se

uvedené částky domáhal z titulu náhrady škody, která mu měla vzniknout na rozdíl mezi hodnotou finančních prostředků, zajištěných mu v rámci trestního řízení usnesením krajské státní zástupkyně ze dne 15.12.1994 sp. zn. 2 KZv 70/94, a hodnotou těchto prostředků v době prohlášení konkursu na jeho majetek v důsledku v mezidobí provedených exekucí ve výši 5.404.423,22 Kč (nárok A), na rozdíl mezi kupní cenou nemovitosti č. p. xxx v k. ú. Xxx a cenou, za kterou byla prodána v konkursním řízení, ve výši 1.300.000 Kč (nárok B), na konkursním správcem nevymáhané části pohledávky vůči společnosti PERPET, s. r. o. ve výši 4.900.000 Kč (nárok C), na pohledávce z půjčky Stanislavu N.ovi ve výši 4.250.000 Kč, kterou měl podle usnesení krajského státního zastupitelství dlužník složit do úschovy okresního soudu, což neučinil (nárok D). Soud I. stupně konstatoval, že poučil soud žalobce ve vztahu k nároku ad A) dle § 118 odst. 1, 3 o. s. ř., aby vylíčil, pochybením jakého orgánu mu vznikla škoda ve výši 5.404.423,22 Kč, co tato částka představuje, na základě jakých konkrétních exekučních řízení, resp. soudních smírů byla odčerpána, z jakých konkrétních účtů a jakým konkrétním osobám byla uhrazena a kdy se tak stalo a k těmto tvrzením navrhl důkazy. Žalobce poté doplnil, že situace je ohledně této částky komplikovaná, jelikož dosud nebylo v součinnosti s OS Šumperk zjištěno, jaké konkrétní exekuce v letech 1995 – 1997 způsobily, že z účtu vedeného u Komerční banky č. xxx/0100, který byl žalobci zajištěn v rámci předmětného trestního řízení, byli uspokojeni oprávnění a jakým způsobem. Okresní soud v Šumperku žalobci pouze poskytl přehled řízení, která u něj byla vedena a vyústila v řízení exekuční, který předložil. Setrval na tvrzení, že požadovaná částka představuje rozdíl mezi částkou, která byla na předmětném účtu zajištěna na základě usnesení krajské státní zástupkyně ze dne 15.12. 1994 a mezi částkou, která se tam nacházela ke dni prohlášení konkursu. U ústního jednání rovněž žalobce upřesnil, že své nároky neodvívá od nepřiměřené délky konkursního řízení.

Soud I. stupně z dopisu žalobce ze dne 25.02.2013 a ze stanoviska žalovaného ze dne 19.09.2013 zjistil, že žalobce předběžně uplatnil dne 28.02.2013 nárok na náhradu škody ve výši 37.550.000 Kč a nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 2.000.000 Kč ve vztahu ke konkursnímu, resp. trestnímu řízení. Z usnesení státní zástupkyně krajského státního zastupitelství ze dne 15.12.1994, č. j. 2Kzv 70/94-32 zjistil, že podle § 47 odst. 4 trestního řádu byly zajištěny nároky poškozených vyjmenovaných v příloze spisu ČVS:OVV-1-787 vedeného pod sp. zn. KVV 44-30/94 ve smyslu § 47 odst. 1, 2 trestního řádu na těchto částech majetku žalobce: peněžní částce 95.794,40 Kč a přírůstkách po 16.09.1994 vedené na účtu u Zemské banky, a. s., peněžní částce 5.669.407,20 Kč a přírůstkách po 27.09.1994 vedené na účtu u Komerční banky, a. s., č. xxx, peněžní částce 20.816,60 DEM a přírůstkách, peněžní částce 40.000 Kč a přírůstkách po 07.07.1994 vedené na účtu u Komerční banky, a. s., č. 5812470457, peněžní částce 15.874,32 Kč a přírůstkách po 01.11.1994 vedené na účtu u Banky Bohemia, a. s., č. xxx/1300, domu č. p. xxx v k. ú. Xxx,

pohledávce vůči PERPET, s. r. o. ve výši 5.500.000 Kč a pohledávce vůči Stanislavu N.ovi ve výši 4.250.000 Kč. V usnesení bylo žalobci zakázáno, aby s finančními částkami a nemovitostí jakkoli nakládal, dlužníkům pak bylo uloženo plnit do úschovy okresního soudu. V rámci předmětného trestního řízení byl žalobce shledán vinným rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14.07.1998, č. j. 4To/98-4938, kterým byl zrušen rozsudek krajského soudu ze dne 26.03.1998, č. j. 36T 17/95-4796, spácháním trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona a trestného činu neoprávněného podnikání dle § 118a odst. 1 písm. a), b) trestního zákona a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce osmi roků a k trestu zákazu činnosti. Těchto trestných činů se žalobce dopustil tím, že jako soukromý podnikatel v době od ledna 1993 do 14.09.1994 informoval nepravdivě veřejnost i jednotlivce, že jeho firma a údajný fond CSF IF disponuje majetkem kolem 80.000.000 Kč, že tedy ručí za peníze, které mu budou svěřeny v libovolné výši a že zajistí a vyplatí za 24 měsíců jejich 150% zhodnocení, dále poukazoval na obchodní aktivity, které splnění těchto slibů měly zajistit, které však plánoval teprve v budoucnu, případně z pohledu jeho slibů nebyly reálné, uváděl další nepravdivé informace, kterými získával důvěru občanů, čímž dosáhl toho, že nejméně od 614 osob získal nejméně 25.650.900 Kč, 19.300 DEM, 11.152 USD, 5.055 SKK a 10 CHF, které použil pro potřeby firmy a sebe.

Ze spisu krajského soudu sp. zn. 14K 20/96 zjistil soud I. stupně, že usnesením ze dne 27.03.1997 byl na majetek žalobce prohlášen konkurs, správcem konkursní podstaty byl ustanoven JUDr. Bohumír Krestýn a věřitelé byli vyzváni, aby přihlásili své pohledávky. Při schůzi věřitelského výboru dne 12.02.1998 konkursní správce konstatoval, že dlužník žalobce Stanislav N. je nezvěstný. Dle soupisu majetku žalobce ze dne 18.05.1998 bylo na jeho bankovních účtech ke dni 27.03.1997 1.018.087,66 Kč. Usnesením ze dne 05.10.1998, č. j. 14K 20/96-718, byl správci konkursní podstaty udělen souhlas k prodeji nemovitosti č. p. xxx v k. ú. Xxx mimo dražbu a k prodeji pohledávek 1 až 13 (patří sem pohledávky za PERPET, s. r. o., a Stanislavem N.). Dle zprávy konkursního správce ze dne 16.12.1998 byla předmětná nemovitost prodána za 400.000 Kč. Dne 24.06.1999 odsouhlasil věřitelský výbor prodej předmětné nemovitosti a rovněž prodej pohledávky žalobce ve výši 5.500.000 Kč (za PERPET, s. r. o.) Ing. Petru P. za sjednanou cenu 900.000 Kč. Tento prodej byl realizován, jak vyplývá ze zprávy konkursního správce ze dne 24.08.1999. Podle konečné zprávy o zpeněžení majetku z podstaty celkový příjem - výnosy z konkursní podstaty činil 2.318.377,46 Kč, celkové náklady 821.385 Kč a zisk 1.496.922,45 Kč. Ve zprávě ze dne 09.03.2000 JUDr. Bohumír Krestýn uvedl, že nemovitost č. p. xxx byla prodána na základě rozsáhlé a opakované reklamy, byla v havarijním stavu, padala polovina zdí, šlo o věc bezprostředně ohroženou zkázou či znehodnocením; přihlásili se pouze dva zájemci z Xxxa, prodána byla za účasti soudního znalce a další nezávislé

osoby. Ohledně pohledávky vůči PERPET, s. r. o., JUDr. Bohumír Krestýn sdělil, že šlo o obtížně dobytelnou a promlčenou pohledávku, o promlčení zástupci PERPET, s. r. o., věděli. V podání došlém konkursnímu soudu 14.08.2000 žalobce uváděl, že souhlasí s postupem konkursního správce při prodeji poslední pohledávky. V prosinci 2000 vstoupilo do řízení krajské státní zastupitelství. Usnesením ze dne 02.03.2001 č. j. 14K 20/96-770 udělil soud správci konkursní podstaty souhlas k vyloučení nedobytné pohledávky za Stanislavem N.. V odůvodnění krajský soud uvedl, že veškeré pokusy o prodej této pohledávky byly bezvýsledné, neboť vzhledem k insolventnosti dlužníka není přes rozsáhlou inzerci o tuto pohledávku na trhu žádný zájem. Usnesením krajského soudu ze dne 28.02.2002 byla schválena konečná zpráva o zpeněžení majetku z podstaty a vyúčtování odměny a výdajů správce. Toto usnesení bylo zrušeno usnesením Vrchního soudu v Olomouci (dále vrchní soud) ze dne 24.07.2003 č. j. 2Ko 168/2002-860. Usnesením ze dne 02.02. 2004 č. j. 14K 20/96-893 byl správce konkursní podstaty zproštěn funkce a novým byl ustanoven Ing. Petr Švec. Ten předložil dne 16.04.2004 konečnou zprávu, v níž označil majetek tvořící konkursní podstatu (1.018.377,46 Kč tvořily peníze na účtech), uvedl, že celkem bylo získáno 2.485.119,79 Kč, na pohledávkách za podstatou bylo zapláceno 1.010.981,79 Kč a k rozvrhu zbývá 1.474.138 Kč. Usnesením ze dne 07.02.2005 č. j. 14K 20/96-1072 bylo dodatečně schváleno vyplacení části výtěžku zpeněžení ve výši 1.374.249 Kč konkursním věřitelům pohledávek II. třídy v rozsahu uspokojení 4,99 %, když součet zjištěných pohledávek činil 27.540.068 Kč. V konečné zprávě ze dne 16.07. 2006 konkursní správce uvedl, že celkem bylo získáno 2.509.094,79 Kč a částka k rozvrhu činí 1.374. 249 Kč. Usnesením ze dne 20.02.2007 č. j. 14K 20/96-1370 ji soud schválil s tím, že výdaje činí 1.134. 845,79 Kč (z toho neuhrazeno 251.366 Kč). Usnesení ze dne 16.10.2007 č. j. 14K 20/96-1427 o zrušení konkursu, bylo v odvolacím řízení zrušeno usnesením vrchního soudu ze dne 30.04.2009, č. j. 2Ko 31/2009-1547 pro předčasnost, jelikož krajský soud nevydal rozvrhové usnesení. Usnesením ze dne 20.09. 2010 č. j. 14K 20/96-1642 soud odkázal na usnesení č. j. 14K 20/96-1072 o částečném rozvrhu a na č. j. 14K 20/96-1370 o schválení konečné zprávy a vydal rozvrhové usnesení, podle kterého již věřitelé II. třídy neobdrží žádnou částku, neboť po částečném rozvrhu k jejich uspokojení nezbývá ničeho. Žalobcem podané odvolání bylo odmítnuto usnesením ze dne 04.02.2011 č. j. 14K 20/96-1678 pro opožděnost. Usnesením ze dne 27.01.2012 č. j. 14K 20/96-1704 byl konkurs zrušen po splnění rozvrhového usnesení a toto usnesení bylo potvrzeno v odvolacím řízení usnesením vrchního soudu ze dne 05.12.2012 č. j. 2Ko 22/2012-1771, které nabylo právní moci dne 15.01.2013.

Uvedený skutkový stav posoudil soud I. stupně podle § 1, § 5 písm. a) a b), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1, § 14 odst. 1 a § 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. a s připomenutím obecných podmínek vzniku odpovědnosti státu za

škodu dovedl, že ohledně nároků B) a C) schází odpovědnostní titul, kterým by mohlo být pouze nezákonné rozhodnutí, jelikož k prodeji předmětné nemovitosti a pohledávky vůči PERPET, s. r. o., udělil souhlas krajský soud usnesením ze dne 05.10.1998, které nebylo pro nezákonnost zrušeno. Prodej nemovitosti i pohledávky za uvedené ceny odsouhlasil i věřitelský výbor a správce konkursní podstaty ve zprávě ze dne 09.03.2000 věrohodně popsal, z jakých důvodů kupní cena činila 400.000 Kč a cena pohledávky 900.000 Kč. Soud I. stupně podotkl, že v rámci předmětného konkursního řízení nebylo vydáno žádné nezákonné rozhodnutí. K nároku D) konstatoval, že pohledávka za Stanislavem N. byla z konkursní podstaty vyloučena na základě usnesení ze dne 02.03.2001 č. j. 14K 20/96-770 po předchozím souhlasu věřitelského výboru. Stát nemůže být činěn odpovědným za to, že šlo o nedobytnou pohledávku, byť do konkursní podstaty pravomocně přisouzenou rozsudkem okresního soudu ze dne 12.06.2000 č. j. 15C 22/98-115, když dlužník byl neznámého pobytu (v řízení zastoupen opatrovníkem), resp. neznámý dlužník neplnil ani podle usnesení vydaného státní zástupkyní krajského státního zastupitelství do úschovy okresního soudu. Žalobce ani netvrdil, v čem konkrétně měla pochybení státního zastupitelství, konkursního správce či konkursního soudu spočívat, když právě konkursní správce uvedenou pohledávku vysoudil. Stran nároku A) soud I. stupně uvedl, že podle žaloby po jejích doplněních (i na výzvu podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř.) měla uvedená suma představovat rozdíl mezi částkou, která byla na účtu žalobce č. xxx u Komerční banky, a. s., ke dni zajištění jeho majetku ve výši 5.669.407,20 Kč a mezi částkou, která se na tomto účtu nacházela ke dni prohlášení konkursu dne 27.03.1997. Jak vyplynulo ze zprávy konkursního správce ze dne 18.05.1998 na uvedeném účtu k tomuto dni bylo 672.051,80 Kč, rozdíl je proto pouze 4.997.355,40 Kč. Nehledě k tomu žalobce neunesl břemeno tvrzení a důkazní břemeno, když po výzvě dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. netvrdil, natož prokazoval, který orgán žalovaného a jakým pochybením mu způsobil škodu ve výši 5.404.423,22 Kč, na základě jakých soudních smírů či exekučních řízení byla tato částka odčerpána a jakým konkrétním osobám byla uhrazena. Poukaz žalobce na seznam řízení vedených u okresního soudu je nezpůsobilý prokázat nedostatečná skutková tvrzení, proto jím soud I. stupně důkaz neprováděl. Ve vztahu k vágním tvrzením žalobce o údajných pochybeních správce konkursní podstaty soud I. poukázal na to, že v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího soudu měl žalobce nárok uplatnit vůči samotnému konkursnímu správci (viz rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25Cdo 2123/2011, sp. zn. 29Cdo 2225/2008, sp. zn. 29Cdo 2316/2009), neboť stát neodpovídá za škodu způsobenou porušením povinnosti správce konkursní podstaty v konkursním řízení (rozsudek Nejvyššího soudu ze sp. zn. 29Cdo 1482/2013). Ve vztahu ke všem nárokům žalobce soud I. stupně dále uzavřel, že schází příčinná souvislost mezi tvrzenými nesprávnými úředními postupy a tvrzenou škodou. Žalobce opakovaně uváděl, že škoda vznikla konkursním věřitelům, kdyby byla předmětná nemovitost prodána za vyšší

kupní cenu, kdyby cena za pohledávku vůči PERPET, s. r. o., byla vyšší, kdyby Stanislav N. plnil do konkursní podstaty a kdyby se nezmenšil majetek žalobce na zmíněném účtu u Komerční banky, a. s., byl by objem konkursní podstaty žalobce větší a konkursní věřitelé by byli uspokojeni více než z 4,99 %, v kterémžto rozsahu byli uspokojeni skutečně. Žalobci tudíž v důsledku jím tvrzených nesprávných úředních postupů škoda, jak ji formuloval, vzniknout nemohla. S tímto odůvodněním soud I. stupně žalobu zamítl a žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhl. č. 254/2015 Sb.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání. Zdůraznil, že usnesením krajské státní zástupkyně ze dne 15.12.1994 sp. zn. 2KZv 70/94 mu bylo zakázáno nakládat s majetkem v tomto usnesení označeným a tímto okamžikem pozbyl práva s postiženým majetkem nakládat. Od 15.12.1994 do dne prohlášení konkursu na jeho majetek zmizela drtivá většina jeho majetku neznámo kde, což je prokázáno prostým rozdílem mezi hodnotou majetku, zajištěného státní zástupkyní, a hodnotou majetku, převzatého konkursním správcem. Předmětem postižených práv byla i pohledávka za Stanislavem N. ve výši 4.250.000 Kč, kterou byl rozhodnutím státní zástupkyně povinen jmenovaný uhradit do úschovy Okresního soudu v Šumperku v případě, že prodá majetek, který za poskytnutou půjčku pořídil. Do prohlášení konkursu byl za jeho majetek zodpovědný ten, kdo jej nechal zajistit, v tomto případě dozorující státní zástupkyně, která svojí nedůsledností zapříčinila, že Stanislav N. mohl nemovitosti, nabyté kupní smlouvou v roce 1994, v roce 1995 prodat za částku 8.250.000 Kč se značným ziskem. Ze stejného důvodu došlo k odčerpání milionů korun ze zajištěných účtů u Komerční banky, a. s., pobočka Šumperk. Bylo prokázáno, že nesprávným postupem státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Olomouci, která byla ze zákona osobou odpovědnou za správu majetku žalobce, došlo k újmě na tomto majetku ve výši nejméně 4.250.000 Kč v části pohledávky za Stanislavem N. a ve výši 5.404.423,22 Kč zmizelých z účtu xxx/0100 u Komerční banky, a. s., v Šumperku a celkem mu tak vznikla škoda ve výši 9.654.423,22 Kč. Žalobce navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení. V rámci ústního jednání žalobce doplnil ohledně odčerpání prostředků z jeho účtu u Komerční banky, že banka archivuje podklady k účtům po dobu pěti let a vzhledem k tomu aktuálně již nemá k dispozici doklady, jimiž by mohl svá tvrzení prokázat. Ohledně jeho pohledávky za panem N. stát nepochybně pochybil, tato pohledávka byla zajištěna v rámci zajištění jeho majetku státní zástupkyní v trestním řízení a státní zástupkyně se tedy měla postarat o to, aby pan N. složil plnění, které získal z prodeje nemovitosti, do úschovy Okresního soudu v Šumperku, jak bylo stanoveno v rozhodnutí o zajištění majetku. Žalobce v tomto směru nemohl nic činit, neboť nemohl s ohledem na zajištění nakládat se svým majetkem a je tedy

logické, že tato povinnost přešla na stát, který se měl postarat o úhradu jeho pohledávky.

Žalovaný navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl jako věcně správný potvrzen a přiznána mu náhrada nákladů odvolacího řízení. V odvolání žalobce neuvádí jiné skutečnosti a domněnky, než které uvedl v řízení před nalézacím soudem a odvolání je pouze projevem nespokojenosti s výsledkem řízení, v němž žalobce neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní. Soud I. stupně nárok správně posoudil jako nedůvodný zejména pro nenaplnění podmínek, zakládajících nárok na náhradu škody ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb. Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobce, že by ze strany státní zástupkyně v roce 1995 došlo k nějakému nesprávnému úřednímu postupu, nicméně z opatrnosti namítá promlčení případného takto vzniklého nároku žalobce. Žalovaný neshledává na podkladě skutkových zjištění žádnou příčinnou souvislost mezi jednáním státu a případnou škodou žalobce.

Z obsahu odvolání žalobce lze dovodit odvolací důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Odvolací soud proto z jeho podnětu přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, v rozsahu, daném § 212 a § 212a o. s. ř., odvolání však neshledal opodstatněným.

Odvolací soud se zcela ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, podle něhož žalobce neprokázal existenci nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu v příčinné souvislosti s tvrzenou škodou a ani je v konkrétnosti netvrdil. Žalobce svůj nárok staví pouze na předpokladech a obecném tvrzení o pochybení státní zástupkyně v rámci jeho trestního řízení v souvislosti se zajištěním majetku. Účelem zajištění majetku obviněného podle § 47 tr. řádu ve znění účinném v rozhodné době (ke dni 15.12.1994) byla především ochrana nároku poškozeného na náhradu škody, způsobené mu trestným činem, nikoliv všeobecná správa majetku obviněného a není věcí dozorujícího státního zástupce, aby se zabýval vymáháním pohledávek obviněného. Z vyjádření žalobce k výzvě soudu I. stupně ve smyslu § 118 odst. 1 a 3 o. s. ř. se podává, že v době zajištění jeho majetku měly být z jeho účtu vypláceny finanční prostředky v rámci nařízených exekucí, tedy na základě rozhodnutí exekučního soudu a na podkladě pravomocných soudních rozhodnutí nebo jiných exekučních titulů, které přiznávaly oprávněným osobám proti žalobci vymáhané nároky. V rozhodné době nebyla právní úpravou řešena konkurence zajištění majetku obviněného v trestním řízení a na jeho majetek nařízené exekuce. Ustanovení (aktuálně § 47 odst. 5 tr. řádu), že s majetkem obviněného, na který se vztahuje rozhodnutí o zajištění, lze v rámci výkonu rozhodnutí nakládat jen po předchozím souhlasu soudu a v přípravném řízení státního zástupce, je účinné až od 01.07.2006 na základě novely zákona č. 253/2006 Sb. V obecné rovině tak nelze dovodit, že provedení exekuce ze

zajištěných peněžních prostředků žalobce bylo v rozhodné době nesprávným úředním postupem. Žalobce však ani nebyl schopen v řízení dostatečně konkrétně vyložit skutkovou situaci, na základě jakých exekucí a kdy byly platby z jeho účtu prováděny a v čem mělo spočívat tvrzené pochybení státního zastupitelství nebo jiného orgánu státu. Je mimo to pochybné, že by žalobci tímto způsobem mohla vzniknout nějaká škoda, pakliže bylo z jeho majetku plněno jeho věřitelům na soudně či jinak verifikované pohledávky a tím způsoben zánik těchto pohledávek ku prospěchu žalobce. Usnesením krajské státní zástupkyně ze dne 15.12.1994 sp. zn. 2KZv 70/94 byly mimo jiné zajištěny pohledávky obviněného (žalobce) vůči PERPET, s. r. o., a Stanislavu N. a dlužníkům přikázáno, aby plnění složili do úschovy Okresního soudu v Šumperku. Z hlediska účelu trestního řízení bylo takto zajištěno, aby dlužníci v případě, že se rozhodnou plnit, neplnili k rukám obviněného. Z toho však nelze dovozovat, že by dozorující státní zástupkyně byla povinna starat se o vymáhání předmětných pohledávek, tím méně o to, aby do soudní úschovy byly složeny prostředky, které dlužník obviněného získal z prodeje svého majetku. V tomto směru není judikatura, na kterou poukazuje žalobce ve svém odvolání, nijak použitelná a žalobce v odvolacím řízení předkládané smlouvy o majetkových převodech (jejichž předložení po poučení podle § 118ab a § 119 o. s. ř. avizoval) nejsou způsobilé z hlediska předpokladů pro odpovědnost státu za tvrzenou škodu nic prokázat. V rámci zajištění majetku žalobce nemohly státní orgány nějak zasahovat do soukromoprávních jednání třetích osob, byť se jednalo o věřitele žalobce.

V ostatním lze v plné míře odkázat na důvody napadeného rozhodnutí, kde je vysvětleno, že postup správce konkursní podstaty stran pohledávek žalobce a prodeje jeho nemovitosti byl podložen rozhodnutími konkursního soudu, která nebyla jako nezákonná zrušena, a že za případnou škodu vzniklou účastníkům konkursního řízení nebo třetím osobám v důsledku porušení povinností uložené správci konkursní podstaty zákonem nebo soudem v souvislosti s výkonem jeho funkce, odpovídá správce konkursní podstaty sám ve smyslu obecných ustanovení o náhradě škody podle § 420 odst. 1 obč. zák., jak judikoval Nejvyšší soud zejména v soudem I. stupně zmíněném rozsudku ze dne 12. března 2003, sp. zn. 25Cdo 2123/2001, uveřejněném pod číslem 88/2003 Sbírky soudních stanovisek a rozhodnutí. Odvolací soud tak ve shodě se soudem I. stupně uzavírá, že na podkladě nedostatečných tvrzení žalobce a jím dokládaných důkazů nelze dovodit, že by mu vznikla škoda v důsledku nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu státního orgánu ve smyslu § 8 a § 13 zák. č. 82/1998 Sb. Soud I. stupně proto žalobu správně zamítl a odvolací soud jeho rozsudek podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrdil, včetně správného výroku o nákladech řízení. Procesně úspěšnému žalovanému náleží podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhl. č. 254/2015 Sb. náhradu nákladů odvolacího řízení v rozsahu

paušálních náhrad výdajů za dva úkony (vyjádření k odvolání a účast u ústního jednání odvolacího soudu.

Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o. s. ř. přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 27. října 2016

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Hradová